

Отъ кждѣ, прочее, се явиха у насъ всичкитѣ тѣзи системи, всичкитѣ тѣзи заблудения? Азъ се твърдѣ много затруднявамъ да отговаря на тѣзи въпроси, защото не ги намирамъ и въ способа на дѣйствиe у нашитѣ прадѣди, които сж показали толкова блѣстящи примѣри на военни подвизи и юначество; този способъ съвсѣмъ не е такъвъ!

Въ нашата послѣдня война прѣзъ 1897 год. въ Тесалия, слѣдъ като разбихме твърдѣ лесно гърцитѣ, показахме още единъ пжтъ, че нашитѣ войници сж толкова добри, щото повече не може и да се желае! Но, нито въ едно сражение ние не добихме рѣшителенъ резултатъ, — резултатъ стратегически. Прѣминавайки отъ върхъ на върхъ, ние само тласкахме противника прѣдъ себе си . . . И ако да не бѣше дипломатическата намѣса, а Атина да бѣше даже на отвѣдния край на Срѣдиземното море, ние бихме отишли и до тамъ, пжкъ даже и по-далече, безъ обаче да помислимъ да се опитае нито единъ пжтъ за маневриране, като позволяваме на разбития противникъ да се прѣустройва слѣдъ всѣко поражение, да се окопча, и всѣки пжтъ да ни противопоставя нови сили и нова позиция. А заедно съ това липсваше и потрѣбната бързина въ нашитѣ движения, придружени съ загуби на драгоцѣнно врѣме, тѣй че, различнитѣ войскови части, като пристигаха всѣкога твърдѣ късно на бойното поле, не можаха да взиматъ участие въ дѣйствията, вслѣдствие на което не състоя и нито едно пълно сражение. Ако, напримѣръ, при Фарсала, слѣдъ добъръ разчетъ на врѣмето, ние първи бихме започнали маневрирането — съ дѣсния флангъ напрѣдъ — съ дивизиитѣ по ешалонно срѣщу лѣвия флангъ на противника, то, на слѣдующия день гръцка армия вече не би съществувала . . .; тогава когато, продъл-